

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 9 (Det levende væsen og døden) – Lektion 41

Salighedsriget – den ny inkarnation (fortsat fra lektion 40)

44.

Omtalte åndelige punkt, som væsenerne nu er ved at vokse hen imod, eksisterer i form af det ene af de førnævnte seks (syv) kosmiske tilværelsesplaner, nemlig det, Martinus har givet navnet "salighedsriget". Dette er et åndeligt område, der er specielt derved, at livsoplevelsen indenfor dets grænser hundrede procent bæres af det implicerede individs hukommelsesevne og dermed af dets hukommelseslegeme. Ja, så definitivt er det væsenets hukommelsesevne, der her bærer livsoplevelsen, at denne må betegnes som hundrede procent indadvendt således at forstå, at det udelukkende er det pågældende individs egen indre erfaringsverden, der opleves og lader sig opleve. Thi ikke alene er det nu denne indre erfaringsverden, der bjergtager væsenets opmærksomhed. Der er endog yderligere tale om, at dets ydre sanseapparat på dette tidspunkt er så opslidt, at det slet ikke længere kan reagere på omgivelserne, hvilket naturligvis afskærer Jeget fra at opnå indtryk fra disse omgivelser og dermed samtidig afskærer det fra bevidst at kunne etablere udtryk rettet mod disse omgivelser. Væksten frem mod det førnævnte "punkt" er altså i virkeligheden en vækst frem mod et særligt, kosmisk tilværelsesplan, nemlig et tilværelsesplan, hvor hvert enkelt individ totalt isoleret lever i sin egen indre erfaringsverden, og det i en sådan grad, at denne nu kommer til at virke som dets yderverden og altså dermed som en verden, der definitivt erstatter den yderverden, det tidligere levede i i samliv med sine medvæsener.

45.

Vi skal senere under omtalen af tilværelsesplanerne komme nærmere ind på den form for livsoplevelse, der er gældende i salighedsriget, og når vi i det hele taget ved navns nævnelser berører emnet her, skyldes det alene den omstændighed, at dette tilværelsesplan betegner den sidste station på vejen frem mod den nye fysiske inkarnations fuldbyrdelse. Det er nemlig fra salighedsriget, overhovedet alle fysiske inkarnationer finder sted, hvad der således er ensbetydende med, at den førnævnte gradvise vækst frem mod netop salighedsriget i virkeligheden betegner optakten til en ny fysisk inkarnation.

Når Martinus har valgt navnet "salighedsriget" som betegnelse for det tilværelsesplan, hvorfra de fysiske inkarnationer finder sted, ligger det i, at salighedsriget just er et tilværelsesplan, hvor væsenerne lever i den højeste tilstand af salighed. Dette skyldes på den ene side det forhold, at væsenernes hukommelsesfunktion foruden totalt at bære livsoplevelsen også er så skærpet, at den lader sine indehavere genopleve et tidspanorama spændende over ikke mindre end de tre til fire nærmest forudgående inkarnationer. Og på den anden side skyldes det, at væsenerne, der er nået frem til salighedsriget, på naturlig måde har fuldbyrdet løbet i den forstand, at de under indtryk af de fantastiske oplevelsesmuligheder, de guddommelige verdener byder på, og som de på grund af deres begrænsede udvikling slet ikke fuldt ud kan udnytte, opfyldes af en mere eller mindre bevidst lyst til og længsel efter at komme ind under forhold, hvor de kan hæve deres udviklingstrin og derigennem opnå større evne til at opleve just de guddommelige verdener og deres herlighed. Og da netop sådanne forhold alene eksisterer i den tunge og skæbnesvangre fysiske verden, bliver der tale om, at væsenerne i salighedsriget mere eller mindre bevidst længes frem mod just den fysiske verden. Og hermed er indledningsvis skitseret konturerne af en mekanisme, der retfærdiggør udtrykket

salighedsriget". På den ene side har vi for os en serie væsener, der i stedse stigende grad er fyldt op af længselsenergi med sigte på den fysiske verden. Og på den anden side har vi den samme serie væsener i den situation, at de i alle detaljer kan overskue tre til fire forudgående inkarnationer, og det i en sådan grad, at de kan få overblik over de dertil knyttede skæbnemønstre. De kan ganske nøje følge den kosmiske årsags- og virkningskæde, begivenhedsforløbene gennem disse forudgående inkarnationer repræsenterer, og de bliver derigennem i stand til at konstatere, ikke alene at verdensaltet er behersket af en fantastisk hårfin og usvigelig retfærdighedslov, men også, at pointen i denne retfærdighedslov lige akkurat er at udvirke en opfyldelse af de længsler, der nu bevidst eller ubevidst – så hedt behersker dem, nemlig længslen efter at opnå en større sanselig begavelse at lægge til grund for de kommende tilværelser i den åndelige verdens guddommelige paradiszoner. Og i forbindelse med hinanden udløser disse faktorer hos salighedsvæsenerne en sådan jublende fryd og glæde, at de gang på gang kommer i sjælelig ekstase, en ekstase, de oplever som den højeste salighed. – Og netop deraf navnet "salighedsriget".

46.

At salighedsoplevelserne, der her er tale om, virkelig er salighedsoplevelser af format, vil kunne forstås, når man hører, at de meget nøje er beslægtede med dem, mennesker og dyr i form af klimaks opnår under deres seksuelle samvær. Men netop heri må man også se en forbindelse til den omstændighed, at salighedsriget just er det tilværelsesplan, hvorfra de fysiske inkarnationer finder sted. Thi i virkeligheden står de fysiske inkarnerede væsener i rapport til netop salighedsriget i de øjeblikke, hvor de under deres seksuelle samvær oplever det seksuelle klimaks, og det på en sådan måde, at det just kan medføre salighedsvæsenernes inkarnation i den fysiske materie. – Vi skal et øjeblik se nærmere på denne inkarnationsmekanisme!

Når enten den ene eller begge parterne i en fysisk seksuel forbindelse opnår klimaks, medfører det som bekendt en meget speciel ekstatiske oplevelse. Denne oplevelse har på den ene side et fysisk-biologisk grundlag, nemlig i form af den fysiske, seksuelle struktur.

På den anden side har den også et sjæleligt grundlag og ydermere et sjæleligt grundlag, der udgør forudsætningen for den biologiske mekanismes funktioner således at forstå, at nævnte funktioner indtil hundrede procent står i gæld til en meget speciel og livlig bevidsthedsaktivitet. Gennem denne bevidsthedsaktivitets indflydelse på den biologiske mekanisme opnås i givet fald oplevelsen af det seksuelle klimaks. Og dette udgør igen det principielle grundlag for, at konception eller undfangelse i biologisk forstand kan etableres.

Hvad angår den biologiske undfangelse har den fysiske videnskab jo erfaring for, at der normalt går adskillige timer – ja, helt op til døgn fra det øjeblik, det seksuelle klimaks er opnået, og til det øjeblik, hvor nævnte undfangelse fuldbyrder sig. Der går nemlig en tid, der svarer til den tid, det tager de frigjorte sædceller at nå frem til den befrugtningsdygtige ægcelle. Og dette er jo forøvrigt netop den omstændighed, der gør, at undfangelse gennem anvendelse af passende præventive foranstaltninger overhovedet kan forebygges og helt undgås. Men det er nu tidspunktet til at præcisere, at det i virkeligheden kun er i den fysisk-biologiske forstand, at undfangelse gennem anvendelse af præventive metoder kan undgås. For i kosmisk forstand er undfangelse nemlig allerede fuldbyrdet i det øjeblik, hvor blot den ene af parterne i en fysisk seksuel forbindelse opnår klimaks. Thi dette klimaks er nemlig ensbetydende med frigørelsen af en vældig, sjælelig energikoncentration, i hvilken hele ophavets personligheds mønster er indskrevet i form af en særlig kraftfeltstruktur og svingningskombination. Og i denne frigjorte energikoncentration inkarnerer de diskarnerede salighedsvæsener øjeblikkeligt, for så vidt de med hensyn til hovedtrækkene i deres personlighed er på bølgelængde med den, der i form af førnævnte særlige kraftfeltstruktur og svingningskombination er indeholdt i den fra den fysiske verden udløste sjælelige energikoncentration. Dette er således igen

ensbetydende med, at et væsen i den fysiske verden – det være sig hankøns- eller hunkønsvæsen – der oplever det seksuelle klimaks i oplevelsesøjeblikket undfanger et eller flere diskarnerede væsener i salighedsriget, nemlig sådanne, som det personlighedsmæssigt er på bølgelængde med. – Man kan med andre ord foruden den biologiske undfangelse også tale om en psykologisk eller sjælelig undfangelse, hvor den sidstnævnte i modsætning til den førstnævnte meget nøje såvel tidsmæssigt som funktionsmæssigt er forbundet med de fysiske væseners seksuelle ekstaseoplevelser.

47.

Når en sådan sjælelig undfangelse finder sted, skyldes det den omstændighed, at de diskarnerede væsener gennem funktionerne i deres egne bevidsthedsapparaturer automatisk og ubevidst tiltrækkes betingelser for en forstærket livsoplevelse. Og sådanne betingelser repræsenterer just de energikoncentrationer, som gennem de fysiske væseners seksuelle samliv bringes til udløsning og skabelse. Disse energikoncentrationer repræsenterer nemlig ikke alene en form for materielle livsbetingelser, der alene ved denne deres natur frister til inkarnation af hermed beslægtede livsformer. De repræsenterer også faktorer, der på grund af deres åndeligt set højspændte konstitution er i stand til såvel at udløse som forstærke de diskarnerede væseners egne ekstaseoplevelser i ganske betydelig grad. De pågældende energikoncentrationer udgør med andre ord ligefrem en slags organismer af guddommelig salighedsenergi, som det for de diskarnerede væsener er en uimodståelig nydelse at inkarnere ind i, og det er netop igennem indgåelsen af tilknytning til disse salighedsorganismer, at man kan tale om en sjælelig undfangelse.

Dette udtryk bliver i endnu højere grad retfærdiggjort derigennem, at de nævnte salighedsorganismer har en betydelig længere levetid, end man skulle tro efter den tid at dømmes, som den fysisk-seksuelle klimaksoplevelse varer. Og omend endnu mere bekræfter det sig gennem det faktum, at der i virkeligheden består en vis åndelig forbindelse mellem de nævnte salighedsorganismer og deres respektive ophav, så længe deres levetid varer, en åndelig forbindelse, gennem hvilken de tilknyttede, diskarnerede væsener også efter den fysiske ekstaseoplevelses ophør er forbundne med de pågældende oplevelsers henholdsvis indehavere. Dette betyder således igen, at begrebet "undfangelse" i kosmisk forstand kommer i betragtning i samme øjeblik en seksuel ekstaseoplevelse indtræder hos et fysisk individ – det være sig menneske eller dyr, han eller hun; og den biologiske undfangelse indskrænker sig dermed til blot at udgøre en fysisk fuldbyrdelse og bekræftelse af dette sjælelige tilknytningsforhold.

48.

Efter således at have skitseret nogle træk af specielt den sjælelige side ved begrebet "undfangelse" skal vi til slut vende os mod selve inkarnationsprocessen.

Vi forstår nu, at ethvert fysisk væsen gennem sine seksuelle ekstaseoplevelser undfanger et eller flere diskarnerede medvæsener i salighedsriget, nemlig sådanne, som det i fornødent omfang personlighedsmæssigt er på bølgelængde med. Og ligeledes forstår vi, at det for en tid ligefrem binder disse diskarnerede salighedsvæsener til sig – nemlig den tid, i hvilken de frigjorte koncentrationer af salighedsenergi bibeholder deres organisation.

For imidlertid at denne sjælelige undfangelse skal få lejlighed til at bekræfte og fuldbyrde sig i fysisk forstand, må ganske særlige betingelser etableres, nemlig betingelser, der har form af et specielt biologisk grundlag. Dette eksisterer normalt i form af en koblingscelle, hvorved forstås en celle, der er opstået ved sammenkobling mellem en kønscelle, der stammer fra et hankønsvæsen (sædcellen), og en kønscelle, der stammer fra et hunkønsvæsen (ægcellen). Som bekendt er selve koblingsprocessen normalt forbundet med de fysiske væseners seksuelle samliv, under hvilket i ideelt fald begge parter

opnår oplevelsen af det seksuelle klimaks og dermed det klimaks, gennem hvilket den føromtalte sjælelige undfangelse finder sted.

Til kønscellerne er knyttet en særlig fysisk mekanisme af betydning for den fysiske del af undfangelsen. Det er den, vi igennem lektion 22 har lært at kende som g n-komplekset. I dette g nkompleks er nedlagt bygningskemaet til hele den kommende organisme i den forstand, at det nævnte kompleks på given foranledning formår at styre hele d n komplicerede biologiske proces, som dannelsen af en ny fysisk organisme må siges at være. Gennem sammenkoblingen mellem de to førnævnte fysiske kønsceller kompletteres på den ene side g nkomplekset derigennem, at hver af de p g eldende kønsceller med en halvdel bidrager til dannelsen af det totale kompleks. Og på den anden side modtager det samlede kompleks gennem den samme koblingsproces en impuls, der starter hele mekanismen. Og dermed er undfangelsen fuldbyrdet i fysisk forstand. Thi dannelsen af en ny fysisk organisme begynder nu at foregå, og det skal tilføjes, at hvad denne organisme i sin totale udstrækning kommer til at repræsentere i retning af fremtoningspr eg, funktionsdygtighed, sygdoms- og sundhedstilstand m.v. s  at sige fuldstændigt er bestemt af de organisationsanl eg, der er nedlagt i g nkomplekset, og som altså normalt hidrører fra begge for ldreparterne.

49.

Vil det da sige, at det er g nkomplekset, der bestemmer den biologiske og egentlig også den psykologiske skæbne, der bliver det inkarnerende individ til del? – Nej, det vil det aldeles ikke. Denne kan kun være bestemt af det inkarnerede væsens eget sk bneelement med den deri indbyggede talentkernebeholdning. I denne talentkernebeholdning er nemlig bl.a. også indeholdt væsenets begavelse hvad angår dette at opbygge en fysisk organisme, og det er i denne begavelse, man i dybeste forstand må se væsenets kommende biologiske – ja, hele fysiske skæbne nedlagt. Og dette er på ingen m de i modstrid med den rolle, det fysiske g nkompleks spiller. Thi forholdet er som også tidligere bemærket dette, at g nkomplekset i henhold til sin særlige konstitution og dermed i henhold til det særlige organisationsskema, det rummer og repræsenterer, virker som et kombineret antenne- og forst rkersystem for inkarnationsmodne salighedsv seners talentkernebeholdninger samtidig med, at der udkr eves opfyldelsen af meget strenge resonanskrav, for at en varig kontakt mellem g nkomplekset og en given talentkernebeholdning kan sluttes. Og netop heri fuldbyrder der sig helt automatisk en udvælgelse, der sikrer, at et givet g nkompleks kun kan tages i besiddelse af et væsen, der sk bnem ssigt er på bølgelængde med det.

Og så hårfint virker denne udv lgelsesmekanisme, at det kun fyldestgørende lader sig udtrykke gennem de skønne ord, at end ikke en spurv falder til jorden, uden det er Guds vilje, og at selv vore hovedhår er talte.

50.

Vi skal nu afslutte kapitlet om døden med at kaste lys over et problem, som sikkert de fleste l sere af denne gennemgang har fået øje på: består der nogen sammenhæng mellem den sjælelige undfangelsesproces og den fysiske undfangelsesproces, og i så fald: hvilken? – Og hvad med de tilfælde, hvor kun den ene af de to parter i en fysisk seksuel forbindelse opnår klimaks? – Hvordan kan f.eks. den fysiske inkarnation overhovedet finde sted, dersom det er hunv senet, der unddrages dette klimaks, hvilket jo beklageligvis ikke sjældent er tilfældet? – Det er jo netop hunv senet, der efter naturens orden er bestemt til at skulle præstere den fysiske undfangelse.

Hertil skal i første række oplyses, at der ikke består noget udpræget afhængighedsforhold mellem den sjælelige undfangelse og den fysiske undfangelse. Men for at forstå dette, er det nødvendigt at tage hele inkarnationsmekanismen nærmere i  jesyn, og vi vil først se på den del af denne mekanisme, der er repræsenteret ved g nkomplekset.

I g nkomplekset er som sagt den mekanisme indeholdt, der bestemmer den kommende organismes hele konstitution og fremtoning, og det er netop denne mekanisme, det inkarnationsmodne salighedsv sen med sin talentkernebeholdning må være i resonansforhold til, for at en varig forbindelse med det p g eldende g nkompleks kan sluttes og en fysisk inkarnation dermed finde sted. Og nu kommer det vigtigste: for så vidt et sådant resonansforhold er til stede, vil den fysiske inkarnation uundgåeligt finde sted ganske uanset, om det inkarnationsmodne salighedsv sen allerede i forvejen gennem en sjælelig undfangelse er knyttet til enten den ene eller begge for ldreparterne eller ej.

For at den fysiske inkarnation kan finde sted, er det altså ikke nødvendigt, at væsenet allerede i forvejen befinder sig i et undfangelsesforhold af sjælelig natur til enten den ene eller til begge for ldreparterne. Alene de opfyldte resonansbetingelser mellem g nkomplekset i den fysiske koblingscelle og udstrålingen fra det inkarnationsmodne salighedsv sens talentkernebeholdning er tilstrækkeligt til at fuldbyrde den fysiske undfangelse og dermed den fysiske inkarnation.

Herefter ligger det n r at spørge: hvis nu det diskarnerede salighedsv sen forinden koblingscellens dannelse allerede i forvejen befinder sig i et sjæleligt undfangelsesforhold til enten den ene eller til begge parterne i en fysisk seksuel forbindelse; giver dette nogen fortrinsstilling i forhold til væsener, der ikke befinder sig i et sådant undfangelsesforhold?

Hertil må svares, at det aldeles ikke er givet. Specielt er det ikke givet, dersom det kun er til den ene af parterne, der består et sådant sjæleligt undfangelsesforhold, idet det jo ikke er sikkert, at et givet salighedsv sen med sin personlighed er på bølgelængde med den anden part også. Dette, at salighedsv senet kun befinder sig i et sjæleligt undfangelsesforhold til den ene af de to fysiske parter, beh ver jo ikke nødvendigvis at være udtryk for, at den anden part ikke har opnået det seksuelle klimaks. Det kan akkurat lige så godt være udtryk for, at nævnte salighedsv sen ikke er på bølgelængde med denne part og derfor heller ikke sjæleligt kan undfanges af den, selv om betingelserne i form af seksuelt klimaks hos denne part rent principielt var til stede.

Med andre ord: at være sjæleligt undfanget hos den ene af parterne i en seksuel forbindelse på det fysiske plan giver ikke nødvendigvis nogen fortrinsstilling hvad angår fysisk undfangelse og dermed fysisk inkarnation. – Omvendt betyder dette kun at være sjæleligt knyttet til den ene part i en sådan forbindelse heller ikke nødvendigvis noget handicap hvad angår fysisk inkarnation. Den begrænsede sjælelige tilknytning kan jo blot være udtryk for, at kun den ene fysiske part har opnået seksuelt klimaks, hvilket naturligvis ikke udelukker, at det diskarnerede salighedsv sen med sin talentkernebeholdning udmærket godt kan være på bølgelængde med den anden part også. Og er dette tilf eldet, vil inkarnationen også lige så uundgåeligt finde sted, når koblingscellen dannes, som hvis det forinden havde befundet sig i et sjæleligt tilknytningsforhold til begge parter.

Dette sidste udsagn leder os uden videre til vort sidste spørgsmål i denne sammenhæng: hvis nu det diskarnerede salighedsv sen er sjæleligt undfanget af begge de to fysiske parter, giver dette da nogen fortrinsstilling? – Ja, det må man i almindelighed sige. Det kan dog ikke helt generaliseres, idet også andre forhold kan gøre sig g eldende. Disse repræsenterer imidlertid et så omfattende tema, at det umuligt vil kunne finde plads for en blot nogenlunde udtømmende omtale i nærværende kursus. Og vi skal derfor indskrænke os til at komme med en antydning, der kan lede læserens tanker i den rigtige retning.

Man kan f.eks. tænke sig, at der i tilknytning til to fysiske parter i en seksuel forbindelse eksisterer et større antal inkarnationsmodne salighedsvæsener i den forstand, at disse salighedsvæsener for alles

vedkommende sjæleligt er undfanget af begge de to parter. Hvad bestemmer nu, hvilket af disse mange salighedsvæsener, der i realiteten opnår den fysiske inkarnation? – Ja, det gør først og fremmest to ting. På den ene side bestemmes valget hårfint af den grad, i hvilken de pågældende salighedsvæsener hver især kan opfylde de herskende resonansbetingelser. Og på den anden side bestemmes det ikke mindre hårfint af den grad af inkarnationsmodenhed, de hver især repræsenterer. Dét væsen, der repræsenterer den bedste kombination af disse to sæt forudsætninger, vil automatisk blive knyttet til koblingscellen, når den dannes, og dermed blive udvalgt til inkarnation. Og lad os benytte lejligheden til at betone ordet “automatisk”. Thi processen er i så høj grad automatisk, at individet ikke selv kan tilregnes nogen som helst bevidst føling med dens forløb. Det lever herunder for sin egen part helt opslugt af oplevelserne i sin egen indre salighedsverden og dermed som opslugt af en verden, hvor det gennem det vældige overblik over sin egen fortid i jublende glæde erkender Guds kærlighedsplan med det i fremtiden. Og det er først et godt stykke hinsides den fysiske undfangelse, at det når til bevidsthed om, hvem der blev dets fysiske forældre.

51.

Med tilknytningen af forbindelsen til den fysiske koblingscelle er den fysiske inkarnation altså fuldbyrdet, og væsenet er dermed på ny født ind i den verden, som det forlod, den gang det i sin tid blev genstand for den første død. Dets organisme eksisterer ganske vist foreløbigt kun som et lille foster skjult i moders liv, men det ændrer intet ved den kendsgerning, at det er født, og at et kredsløb dermed i vid udstrækning er fuldbyrdet. Thi med denne undfangelse, som man med god grund kunne kalde “den første fødsel”, er det på ny blevet borger i den tunge fysiske verden. Det varer ganske vist en rum tid, førend det på ny bliver bevidst i denne verden, og endnu længere tid, før end det når frem til at repræsentere en fysisk sans- og manifestationskapacitet, der er på højde med den, det repræsenterede ved den første døds indtræden i den foregående inkarnation. Det skal først og fremmest gennemløbe en række biologiske fosterprocesser i moderlivet, hvilke afsluttes med den alment kendte fysiske fødsel, der således med ikke mindre god grund kunne kaldes “den anden fødsel”. Og dernæst skal det gennemløbe en ikke mindre omfattende række psykologiske fosterprocesser, nemlig den række modningsprocesser, vi kender i form af barndommen og ungdommen. Først når det når frem til ca. trediveårsalderen er det i kosmisk forstand fuldbåret, og derved forstås, at det først på dette alderstrin repræsenterer sin egen fulde højde i fysisk begavelse, nemlig den højde, der var tale om, da den første død i sin tid kom til det. Man vil derfor forstå, at begrebet døden, når det anskues i et kosmisk perspektiv, er noget langt mere omfattende, end det af mennesket i hverdagen antages. Thi det dækker i virkeligheden over en vældig kosmisk proces, en proces, der i det ydre har form af en svimlende rejse, hvis vej fører gennem strålende guddommelige verdener af stadigt tiltagende skønhed og frem til den fysiske verden igen. Det er derfor ikke uden grund, at sætningen “du skal ikke dræbe” indtager en forgrundsstilling i alle kærlighedsreligioners etik. Thi nok er døden set i det kosmiske perspektiv ikke den katastrofe, som mennesket i almindelighed forestiller sig, men tværtimod en strålende åbenbaring af Guds primære bevidsthed og dermed af Guds egen tankeverden. Men det omstøder ikke, at den samtidig er en så stor og gennemgribende begivenhed, at det må betragtes som en voldsom overtrædelse af livsloven og kærlighedsloven, hvis ikke væsenerne til den yderste grænse af det naturlige og det mulige beskytter og udnytter deres fysiske organismer – både i forholdet til sig selv og i forholdet til medvæsenerne. At have indsigt i løsningen på dødens mysterium berettiger således på ingen måde til en skødesløs omgang med Moselovens femte bud. Tværtimod! Det forpligter langt mere den indviede til at udvise det allerstørste hensyn, der overhovedet lader sig praktisere.

-Og hermed kan vi betragte omtalen af døden som afsluttet. Vi skal herefter rette vor opmærksomhed mod helt andre områder af det levende væsens natur.

Spørgsmål til lektion 41

1. Hvad forstås ved salighedsriget?
2. Hvad er karakteristisk for livsoplevelsen i salighedsriget?
3. Hvilken evne bærer primært livsoplevelsen i salighedsriget?
4. Hvilken rolle spiller salighedsriget i forhold til reinkarnationen?
5. Hvad er grunden til valget af udtrykket "salighedsriget"?
6. Hvilken fysisk oplevelsesform minder salighedsrigets generelle oplevelsesform om?
7. Martinus taler om to former for undfangelse, en sjælelig og en biologisk: hvorpå baserer sig hver af disse to former?
8. Hvad forstås ved en koblingscelle?
9. Hvilken rolle spiller koblingscellens génkompleks i forbindelse med den fysiske undfangelse?
10. For at fysisk undfangelse kan finde sted, er det da en betingelse, at der mellem det inkarnerende individ og det fysiske forældrepar i forvejen består et sjæleligt undfangelsesforhold?
11. Hvis flere salighedsvæsener på en gang befinder sig i et sjæleligt undfangelsesforhold til et bestemt fysisk forældrepar, hvad bestemmer da, hvilket af disse salighedsvæsener der opnår den biologiske undfangelse også?
12. a) Hvad forstås ved den første fødsel, og b) hvad forstås ved den anden fødsel?
13. Hvor gammelt skal væsenet være, før det atter når frem til den fysiske sans- og manifestationsstandard, det repræsenterede ved dødens indtræden i den foregående inkarnation?
14. Berettiger kendskabet til det illusoriske ved døden til skødesløs omgang med andre væseners fysiske liv og organismer?

Løsningen til lektion 40's opgavetillæg

- 1) a) Guds primære bevidsthed. b) Den repræsenterer Guds eget bevidsthedsplan, Guds egen tankeverden.
- 2) b) Ja
- 3) Kontrastprincippet i dets fremtræden som et sultog mættelsesprincip
- 4) Den, at den åndelige verden trods alt ikke er stedet for fysiske interessers udfoldelse
- 5) Væsenets forråd af åndelige interesser
- 6) De realiteter, der giver beskæftigelsen med materien mening og som i det hele taget kan beherske materien
- 7) b) Ja

8) 1. Indflydelsen fra kontrastprincippet (sult- og mættelsesprincippet) side. 2. Væsenerne kommer til at lide under deres sansebegavelses mærkbare begrænsninger, og 3. Organerne for ekstern (ydre) sansning bliver ligefrem slidt op, således at livsoplevelsen på længere sigt truer med at gå helt i stå

P. B. -J.

NB. Disse svar er godkendt af Martinus